

Sygn. akt I PK 268/04

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa J. B.
przeciwko Zespołowi Szkół Ogólnokształcących [...]
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 kwietnia 2005 r.,
kasacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w K.
z dnia 1 lipca 2004 r., sygn. akt VI Pa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2004 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. na skutek apelacji powódki J. Bi. o przywrócenie do pracy w charakterze nauczyciela w Zespole Szkół Ogólnokształcących [...], oddalił apelację od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w K. z dnia 13 listopada 2003 r.

Kasacja powódki zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego – art. 20 ust. 1 i ust. 3 oraz art. 91c ust 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. Karta Nauczyciela (Dz.U. Nr 3, poz 19 ze zm.) przez błędną wykładnię art. 41 kodeksu pracy polegającą na przyjęciu, że wyżej wymieniony przepis nie ma zastosowania w odniesieniu do rozwiązywania stosunków pracy z nauczycielami

mianowanymi na podstawie art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela, a nadto naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 232 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c.

Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji wskazuje ona istotne zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia, czy istnieje przy rozwiązaniu stosunku pracy z nauczycielem mianowanym w sytuacjach określonych w art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. Karta Nauczyciela (Dz.U. Nr 3, poz. 19 ze zm.) konieczność stosowania przepisu art. 41 kodeksu pracy, zgodnie z regułą określoną w art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja, spełniająca wymagania z przepisu art. 393³ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu a więc badaniu, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (art. 393 § 1 i 2 k.p.c.) a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M.Prawn. 2001, nr 13, poz.670), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo (przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażąca i od razu dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art.393 § 2 k.p.c.). Te ostatnie okoliczności Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, jakkolwiek może je także podnieść strona skarżąca, co podlega ocenie w ramach przedsądu.

Oceniając kasację wniesioną przez powoda Sąd Najwyższy nie dopatruje się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie kasacji do rozpoznania. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów kasacji kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Zarzuty kasacji dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego.

Okolicznością uzasadniającą rozpoznanie w niniejszej sprawie kasacji wskazane zostało istotne zagadnienie prawne.

Jednakże kasacja ta nie wykazała, poza wskazaniem rzekomo błędnie zastosowanych przez Sąd przepisów prawa materialnego i procesowego, argumentów przemawiających za tym, że powyższe spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

W ocenie Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne ujęte w kasacji, skoro taki przedmiot zagadnienia znajduje już odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego przytoczonym w zaskarżonym wyroku – Sąd drugiej instancji wskazał orzecznictwo Sądu Najwyższego, w którym jednoznacznie stwierdzono, że odesłanie do kodeksu pracy z art. 91c ust. 1 Karty Nauczyciela nie stanowi podstawy prawnej dla stosowania art. 41 kodeksu pracy w odniesieniu do nauczycieli mianowanych.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy, nie dopatrując się oczywistości naruszenia prawa zaskarżonym orzeczeniem ani nie stwierdzając nieważności postępowania - na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. - odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.